

ע"פ 4344/18 - אשרף גאבר נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 4344/18

לפני:

כבוד השופט נ' הנדל
כבוד השופט ע' גרוסקופף
כבוד השופט א' שטיין

המערער:

אשרף גאבר

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
מיום 17.4.2018 בת"פ 58957-05-17 (השופטת ר'
לורך, ס"נ)

תאריך הישיבה:

ט"ו בתמוז התשע"ט (18.07.2019)

בשם המערער:

עו"ד ניר שניידרמן

בשם המשיבה:

עו"ד עדי שגב

פסק-דין

השופט א' שטיין:

1. הערעור שלפנינו מופנה אל גזר הדין של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בת"פ 58957-05-17 (השופטת ר' לורך, ס"נ, כתוארה אז) מיום 17.4.2018, אשר השית על המערער - בעקבות הרשעתו במסגרת הסדר טיעון בגרימת חבלה בכוונה מחמירה,

עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), ובנשיאת נשק ותחמושת שלא כדין, עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין – עונשים כדלקמן: 5 שנות מאסר בפועל החל מיום מעצרו, 28.5.2017; 10 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור עבירת אלימות או עבירת נשק מסוג פשע בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר; 6 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור עבירת אלימות או עבירת נשק מסוג עוון בתוך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר; וכן חילוט כלי הנשק והכדורים שנתפסו אצלו.

כמו כן הורה בית משפט קמא על השמדת הסמים שנתפסו אצל המערער ועל החזרת רכוש לא לו (אשר כלל מכשיר DVR, מכשירי טלפון ניידים וכן משקפיים) לבעליו.

המערער מלין אך ורק על עונש המאסר בפועל שהושת עליו. לטענתו, עונש זה הינו חמור מדי, ועל כן הוא מבקש שנפחיתו ככל שניתן. המערער מפרט וטוען כי ראוי להסתפק במקרהו במאסר בפועל של 20 חודשים חלף חמש שנות מאסר.

2. סבורני כי בערעור זה אין ממש. מדובר בריב משפחתי שבמהלכו המערער נטל לידי כלי ירי, וירה ממנו ממרחק של מטרים ספורים לא פחות מ-7 יריות לכיוון אביו של המתלונן. המתלונן, אחיינו של המערער, רץ לעברו כדי למנוע פגיעה באביו ונכנס לטווח הירי. כתוצאה מכך, נפגע המתלונן מקליע בשוק רגלו השמאלית ושבר את עצם השוק. המערער נטל אחריות למעשיו, הביע חרטה על ביצועם, פרס בפני בית משפט קמא את נסיבות חייו הלא פשוטות, וציין כי הריב שבין משפחתו לבין משפחת המתלונן הסתיים בסולחה (מבלי להציג הסכם סולחה כתוב).

3. בית משפט קמא שקל את נסיבות ביצוע העבירה ואת נזקיה; העמיד לנגד עיניו את הערכים החברתיים שבהם פגע המערער; סקר את פסיקתו של בית משפט זה, שעניינה מדיניות הענישה הנוגעת לענייננו; וקבע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של המערער נע בין 4 ל-8 שנות מאסר בפועל. לאחר קביעת המתחם, שקל בית המשפט את הנסיבות המקלות עליהן הצביע המערער, וכן את הנסיבות המחמירות, אשר כוללות את הרשעותיו הקודמות של המערער בעבירות סמים ואת דפוסי התנהגותו האלימים שצוינו על ידי שירות המבחן. לבסוף, גזר בית המשפט על המערער 5 שנות מאסר בפועל, וכן את העונשים הנוספים שפורטו לעיל.

4. בגזר דין זה לא נפלה כל טעות אשר עשויה להצדיק את התערבותנו בדרך של הפחתת העונש. גרימת חבלה בכוונה מחמירה היא עבירה שעונשה המירבי עומד על 20 שנות מאסר. עונש זה איננו רק מגדיר את גבולה העליון של סמכות הענישה שבידי בתי המשפט, אלא גם מבטא את עמדת המחוקק ביחס לחומרת העבירה שבה עסקין (ראו למשל ע"פ 212/79 פלוגיני' מדינת ישראל, פ"ד לד(2) 423, 421 (1979); ע"פ 5855/15 מדינת ישראל, פסקה 12 לפסק דינו של השופט א' שהם (5.6.2016); וכן ע"פ 4272/04 פלוגיני' מדינת ישראל, פ"ד נט(6) 189, 175 (2005)). בקבעו עונש מירבי זה, הורה לנו המחוקק לשקול הטלת עשרים שנות מאסר בפועל על נאשם שנמצא אשם בגרימת חבלה בכוונה מחמירה בנסיבות המצויות בדרגת החומרה הגבוהה ביותר. המחוקק לא דיבר לריק – עלינו להתאים את הענישה הנוהגת לעמדתו זו. במקרה דכאן, המערער עבר עבירה של גרימת חבלה בכוונה מחמירה על ידי כך שירה מטווח קצר שבע יריות שכוונו אל גופו של אדם. מדובר במקרה חמור שנסיבותיו בוודאי מגיעות לדרגת חומרה בינונית. המתלונן אמנם לא נפצע פצעים חמורים מאד, ואף אביו יצא מהאירוע ללא פגע, אך אין בכך כדי להפחית באופן משמעותי את חומרת המעשה ואת מידת אשמו של המערער (ראו סעיף 40 לחוק העונשין). הנני סבור אפוא כי בית משפט קמא זקף לטובת המערער כל הקלה אפשרית, ואולי אף למעלה מכך, ועל כן אין בידינו לתת לו הקלה נוספת. שירות המבחן,

שהניח על שולחננו דו"ח עדכני ביחס למערער, אף הוא איננו ממליץ על כך.

5. מטעמים אלו, הנני מציע לחבריי לדחות את הערעור.

ש ו פ ט

השופט נ' הנדל:

אני מסכים.

ש ו פ ט

השופט ע' גרוסקופף:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של שופט א' שטיין.

ניתן היום, ט"ו באב התשע"ט (16.8.2019).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ש ו פ ט